

Biskop Erling J. Pettersen

Visitaforedrag ved visitas i St. Johannes og Varden

Domprostiet

19. – 24. april 2016

Innledning

Om visitasen i Varden og St. Johannes menigheter skulle summeres opp med tre enkle ord, kan overskriften fra kulturkvelden torsdag godt brukes: *Rom for alle*.

I løpet av spennende og intense visitasdager har jeg møtt to menigheter som ønsker å åpne dørene inn til troens store rom. Da Leif Johan Sevland hilste St. Johannes kirke på 100-årsjubileet i 2009, sa han: «Kirkens dører er vid åpne i et fritt og flerkulturelt samfunn. Mitt ønske er en kirke i fornyelse, forankret i tro og med en åpen dør for alle.» Slik jeg har hørt fra både menighetshold og fra de mange samarbeidsaktørene vi har møtt, er disse ordene en god beskrivelse av både St. Johannes og Varden. Her er det vilje til fornyelse, en trygg forankring i kirkens tro og en dør åpen for alle i Storhaug bydel. Tilbakemeldingene fra Johannes Læringscenter, fra Nylund og Storhaug skoler og fra deltakerne på kulturkvelden var entydige: den lokale kirke er en relevant og viktig fellesskapsarena som er med på å bygge identitet i bydelen. Kirkens rom er gjestfrihetens rom og omsorgens rom. En varm takk til menighetsråd, ansatte og frivillige for måten dere har tatt imot oss på, og invitert til åpen og ærlig samtale også om de krevende utfordringene dere står overfor i en bydel som er en smeltedigel. Midt i demografiske endringer er kirken der med rom for møtet med det hellige, og med det mål å være en misjonar kirke der troen kan gi mennesker både livstolkning og livsmestring.

Visitasmeldingene vitner om at de to menighetene langt på vei deler verdier, profil og utfordringer. Begge steder er Sjømannskirken et ideal å strekke seg mot. Terskelen skal være lav. Det diakonale og relasjonsbyggende arbeidet står sentralt.

I alle sammenhenger har visitasen vist at det finnes en sterk Storhaug-identitet, ja, faktisk en Storhaug-stolthet. Menighetene står midt i denne tradisjonen. På noen områder er det et tankekors at de to menighetene ikke på en tydeligere måte framstår som Kirken på Storhaug.

Samarbeidet er best ivaretatt innenfor trosopplæringen, som jo er et satsingsområde utviklet i senere år. Men alt ligger godt til rette for å se om flere sider av menighetenes liv kan styrkes gjennom samarbeid. Nye innbyggere i bydelen vil sammen med folk som har sine røtter her, kunne forme en kirke med «Rom for alle». Fellesrådets prosjekt «Stavangermenighetene fram mot 2020» kan vise seg å bli en god støtte for videre planlegging.

Trosopplæring

St. Johannes og Varden menigheter kom i 2013 inn i Trosopplæringsreformen, sammen med resten av menighetene i Domprostiet. Trosopplæring handler om at alle dømte i alderen 0-18 år skal få en systematisk opplæring i den kristne tro. Det betyr at barn og unge skal kunne delta på varierte tiltak som har en bredde i bibelfortellinger, og som følger barnets utvikling.

Begge menighetene har nå fått godkjent sine trosopplæringsplaner, planer dere har all grunn til å være stolte av. Selv om planarbeidet har vært krevende, er jeg ikke i tvil om at det har vært verdt innsatsen. Den lokale trosopplæringsplanen er, som det pekes på i forhåndsmeldingen, et godt redskap i arbeidet med de ulike tiltakene.

Felles for de to menighetene er at de har et bredt tilbud for de yngre alderstrinnene. Noen av tiltakene er fellestiltak. To gode eksempler på dette er Barnefestivalen for 1. – 4. klasse og Kirkens Fritidsordning (KFO).

I forhåndsmeldingen pekes det på at ungdomsfasen er krevende, særlig å bygge et ungdomsarbeid som er bærekraftig over tid. Her tenker jeg det er viktig å ha to tanker i hodet samtidig. På den ene side skal dere glede dere over det arbeidet som faktisk finnes for ungdom i hver av menighetene, enten det er ungdomskvelder eller speiderarbeid. På den annen side er det et klokt trekk å ha etablert ungdomskalenderen som viser samarbeid med andre menigheter i byen. Dette er i tråd med intensjonen i Stavanger mot 2020. Samarbeid om tiltak for ungdom er et bærende element i dette prosjektet.

Når det gjelder trosopplæringsarbeidet, vil jeg ellers peke på to utfordringer:

For det første: Det er viktig at hele menigheten eier trosopplæringen. Det er hele menighetens ansvar at barn og unge får tilbud om opplæring i kristen tro, både gjennom breddetiltak og

kontinuerlige tiltak. Staben må gjennom sin tverrfaglighet bidra inn i trosopplæringen, slik at det blir mulig å gjennomføre en opptrapping.

For det andre: Det blir særlig viktig for menighetene å jobbe strategisk med frivillig medarbeiderskap i tiden fremover. Dersom trosopplæringsarbeidet skal kunne trappes opp og utvides, trenger en flere medarbeidere som kan være med å hjelpe til med ulike oppgaver.

Barn og unge

Barneperspektivet har preget arbeidet på Storhaug fra «barnebispen» Johan Lundes tid.

Når det gjelder det mer kontinuerlige barne- og ungdomsarbeidet, har både St. Johannes og Varden grunn til å være stolte av et variert korarbeid. Jeg har denne uken hatt gleden av både å høre Varden barnekor på øvelsen på tirsdag og både Varden og St. Johannes-korene i Barn i Guds tid-messen på visitasgudstjenesten. En inspirerende opplevelse av hva en kan få til når ressurser slås sammen!

Når det gjelder konfirmantarbeidet, har de to menighetene nå hver sine opplegg. Menighetene har tidligere samarbeidet tett om konfirmantundervisningen, men er kommet til at det er tjenlig å ha hver sine opplegg for at ikke gruppene skal bli for store. Konfirmantweekenden derimot er felles.

Når det gjelder kontinuerlig arbeid, vil jeg også trekke fram at Varden menighet driver et godt speiderarbeid knyttet til KFUK-M.

Identitet og dialog

I 1994 ble jeg utfordret av statsråd Gudmund Hernes til å lede et utvalgsarbeid om tros- og livssynsundervisningen i skolen. Samfunnet hadde i løpet av et par tiår endret karakter fra å være et livssynsmessig homogent samfunn til å bli et flerkulturelt samfunn. Jeg svarte positivt på utfordringen, og arbeidet munnet ut i NOU'en Identitet og dialog, som la grunnlaget for faget med de mange navn: KRL, RLE, KRLE.

Nøkkelordene i utredningen: identitet og dialog, er fremdeles viktige for å forstå det engasjementet som debatten om det nye skolefaget har ført til. Etter 20 års debatt har nå faget funnet sin form de fleste steder. På visitasens første dag var det nettopp dette som var tema for et spennende møte med rektorer og lærere fra Nylund og Storhaug skoler.

I Stortingsdrøftingene om faget og samarbeidet kirke-skole finner vi følgende programformulering:

Kunnskap og erkjennning av egen identitet opnar og er grunnlaget for dialogen, både om skilnadene og om det som er felles. Forankringa i eigen tradisjon og identitet er slik eit viktig vilkår for å forstå andre kulturar og å møte andre tradisjonar med respekt og toleranse.

Dette er avgjørende for et trygt og åpent skole-kirke-samarbeid. Enkelt kan det formuleres slik: En identitet om vårt eget ståsted åpner for en dialog med andre.

«Den levende fortelling» står sentralt i NOU 1995: 9. Identitet og dialog. Et hovedsynspunkt er at kulturens fortellinger er med på å forme og begrunne identitet hos elevene. Fantasien får næring, språket utvikles og etiske refleksjoner stimuleres:

«De store fortellingene skaper rom i sinnet for mysteriet og for den eksistensielle søken og er viktige som grunnlag for å danne identitet og skape sammenheng i tilværelsen. Spissformulert kan en si at vår verden blir til gjennom språket, som vi lærer gjennom fortellingen. Fortellingen er tolket livserfaring, og kan gi elevene språk og bilder å tolke sin egen livserfaring inn i. Fortellingene er åpen for den enkeltes opplevelse og tolkning. Samtidig er fortellingen viktige som grunnlag for fellesskap og kulturell og religiøs sammenheng.» (Kap.9)

Felles referanserammer

Utvalgets mandat ga klare føringer, ikke minst ved den vekt som legges på behovet for *felles referanserammer*:

«- Opplæringen skal la barn og unge møte en felleskultur, og la dem innforlives i nasjonal kultur og historie, der kristendommen har hatt en helt sentral plass. Elevene skal møte trygghet i tradisjon, med felles holdepunktet og referanserammer. -Opplæringen skal gi verdier til å orientere livsførselen og ordne samfunnet etter. Også nykommere i Norge må få del i de felles referanserammene, for ikke å bli fremmedgjorte i den nye kulturen.»

Ut fra denne sterke understrekningen av de felles referanserammer skulle utvalget ifølge sitt mandat *«fremme forslag til hvordan opplæringen kan*

- *gi alle barn og unge innsikt og forståelse for kristen tro og tradisjon og kulturarv*
- *gi innsikt i og forståelse for andre religioner og livssyn, og øke ferdighetene i dialog mellom livssyn*

Formuleringene treffer den kulturelle smeltedigelen Stohaug godt.

Et fag for alle

Med ståsted i norsk virkelighet forsøkte utvalget å tegne konturene av et fag der alle kan delta, samtidig som enhetsskolen bevares. Noen av de bærende ideer i innstillingen kommer til uttrykk i følgende punkter:

1. Det er visse grunnleggende etiske og moralske spørsmål alle elever må møte i opplæringen.
2. Alle elever skal få kjennskap til sentrale trekk ved vårt samfunns tro og tradisjoner.
3. Tro og livssyn er noe av det viktigste i et menneskes tanke- og følelsesliv. De former dybdestrukturer i menneskets bevissthet, levendegjør verdier, tydeliggjør normer og skaper mening i tilværelsene.
4. Tro og livssyn er så sentrale innslag i samfunnets kultur at den som ikke kjenner disse områdene, vil få problemer med å skjønne og identifisere seg med fellesskapet.
5. Mulighet for innlevelse og forståelse i møte med nye kulturstrømningen og religioner forutsetter at ny kunnskap lar seg innordne i en sammenheng som allerede er kjent. Jo bedre kjennskap en har til egen religion, jo større er derfor muligheten til å leve seg inn i andres.

6. Utvikling av kulturfølsomhet krever møteplasser. En forutsetning for å kunne håndtere kulturkonflikter er at mennesker fra ulike kulturer møtes og har møtepunkter. For utvalget har spørsmålet om en *felles arena* for alle elevene vært avgjørende.

Det er tale om et fag som er tydelig i sin tradisjonsforankring og åpent i sin vilje til å samle *alle elvene* til samtale. Etter 20 års debatt og skiftende navn på faget, står dette fremdeles fast.

Kunnskap og innlevelse

I prosessen, som vi nå står midt oppe i, i samtalen om det livssyns åpne samfunn, blir *kunnskap* og *innlevelse* viktig. På samme måten som vi etter de store oppdagelsene måtte skaffe oss et nytt verdenskart, bør vi i dag tegne nye religionskart – også over vårt eget land. Viktigere enn å lære om våre nye landsmenns klesdrakter og matskikker, er det å kjenne deres tro. Klær kan byttes og kosthold forandres i løpet av kort tid. Religion handler imidlertid om innforlivelse og tro, om vårt dypeste alvor bortenfor det umiddelbart tilgjengelige. Ens religiøse identitet endres ikke ved å krysse landegrenser, det ser vi f.eks. når muslimske og syriske kristne flyktninger møtes på Johannes Læringscenter.

I denne situasjonen er det et enormt behov for dybdekunnskap om andre religioner, slik at latterliggjøring og/eller demonisering kan unngås. Skolen er den eneste institusjonen som kan gi alle kunnskap om religioner og livssyn og derved fremme forståelse, innlevelse og gjensidig respekt. Det er nødvendig hvis vi mener at vår felles framtid blir et spørsmål om «co-existence or no existence».

I dette ligger håpet om at vi en gang vil kunne se rikdommen i forskjellighetene og styrken i det felles menneskelige. Både i møte med Nylund og Storhaug-lærerne, og i torsdagens møte med Johannes Læringscenter, var erfaringen at dette er avgjørende innsikter for en nødvendig dialog mellom skolene, kirken og øvrige tros- og livssynssamfunn. I dette samarbeidet vil jeg særlig peke på Dialogsenteret i Stavanger som en relevant og kompetent samarbeidspartner.

For arbeidet videre kan Stortingets egne formuleringer være et godt utgangspunkt:

«Med utgangspunkt i majoritetens forankring i kristen og humanistisk tradisjon har skolen et ansvar for en kollektiv, kulturell identitet. Den må også minoritetene få del i

for å ha de samme mulighetene i samfunnet som flertallet. En slik kollektiv kulturell identitet er fullt forenlig med forskjellige utgaver av religiøs identitet, forstått både kollektivt som fortrolighet med en religiøs tradisjon og individuelt som personlig tro.

Med tanke på (kollektiv) religiøs identitetsdannelse bør skolen formidle den religiøse tradisjonen som har hatt den største innflytelsen i vårt samfunn, og som fremdeles har den største oppslutningen. Denne tradisjon bør brukes pedagogisk som utgangspunkt og forståelsesramme i undervisningen.

Denne religiøse tradisjonen er det av betydning at også minoritetene blir kjent med, på samme måte som majoriteten må bli kjent med minoritetenes religion og livssyn. I et samfunn hvor flere religioner og livssyn møtes og brytes, vil en trygg religiøs/livssynsmessig identitet være avhengig av et minimum av felles fortrolighet med andre religioner og livssyn. Dette gjelder både for majoritet og minoritet.»

Torsdagskvelden i Varden kirke, med Rom for alle som overskrift, viste betydningen av å spille på lag med skole, idrett (her er Brodd et flott eksempel på hvordan integrering kan gjøres!) , frivillighetssentralen og andre lokale aktører for å utvide Storhaug som en modell for det livssynsåpne samfunn. Jeg oppsummerte kvelden med ordene fra Inge Eidsvåg fra Nansenskolen om toleranse:

*Toleranse skjer ikke i et verdimessig vakuum,
men finner sted i skjæringspunktet mellom troskap
mot egne verdier og kjærlighet til nesten.*

Kulturliv

Storhaugmenighetene utfyller hverandre på en god måte ved å arbeide med og tilby ulike kulturopplevelser. Sjømannskirke-idealet betyr at menighetene ønsker en bredest mulig kontaktflate. Det oppnår dere bl.a. gjennom de to menighetsukene om høsten.

Korarbeidet står sterkt i begge menighetene, noe vi fikk «smake» i gudstjenesten i dag. Begge menighetene har åpnet kirkerommet for bildende kunstnere og hatt utstillinger som har vært åpne for publikum.

St. Johannes menighet har innledet et spennende samarbeid med kulturaktører på Tou scene. Bare fantasien setter grenser for hva et godt samarbeid kan føre til.

Det jevne gudstjenestelivet er i seg selv en viktig bærer av kulturarven. Begge menighetene har dyktige musikere og prester som kan samarbeide for å utvide uttrykket i forkynnelsen.

Kunst og kultur er for mange den viktigste kanalen for livstolkning i vår tid. Kunsten skaper rom for undring og refleksjon på en måte som kan tilsvare kirkens rolle i mange menneskers liv. For kirken er kunsten en alliert i arbeidet med å tolke livet og dets vilkår. I hele den kirkelige gudstjenestetradisjon er de kunstneriske uttrykksformer, gjennom musikken og liturgien med på å vise at troen i første hånd ikke handler om dogmer og læresetninger, men om mennesker som dras inn i det en gudstjeneste er: møte mellom Gud og mennesker, mellom himmel og jord.

Diakoni: Et hverdagsliv i tjeneste

Allerede før St. Johannes menighet offisielt ble grunnlagt, var barneasylet i gang. Det diakonale perspektivet har fulgt menigheten siden, og ble også med i grunnlagstenkningen da Varden menighet ble opprettet. Levekårsundersøkelsen viser bydelen Storhaug som et lappetepe. Her er både diakonale utfordringer og ressurser til å møte dem med. I Levekårsløftet tar Stavanger kommune et ansvar for å styrke bydelens «sosiale lim» gjennom støtte til lag og foreninger.

Begge menighetene ser diakonien som en integrert del av hele menighetens liv og dette gjenspeiles bl.a. i diakoniplan og plan for trosopplæring.

Åpen barnehage skaper en møteplass der kulturelle forskjeller ikke er unntak, men regelen. Flere deltakere fra andre bydeler oppsøker Åpen Barnehage. Det bør vurderes om Fellesrådet skal støtte tiltaket økonomisk.

På Johannes Læringscenter hørte vi om samarbeidet rundt Strikkekafeen i St. Johannes. 50+ i Varden arrangementet samler full menighetssal. Diakonien skaper fellesskap i en tid og et samfunn preget av mye ensomhet.

Likevel står både råd og staber i menighetene overfor viktige spørsmål: Er det grupper og folk i bydelen som kirken aldri kommer i kontakt med? Er det livserfaringer som kirken ikke ser?

På Storhaug er det to miljøbevisste menigheter. Her praktiseres kildesortering, bevissthet om miljøvennlig transport og ikke minst initiativ til gjenbruk gjennom årlige loppemarked.

Kulturkvelden ble en viktig arena for utveksling av erfaringer fra mange ulike aktører i bydelen. Håpet er at disse i fortsettelsen kan støtte hverandre og dra veksler på hverandres kompetanse for å gjøre Storhaug bydel «Best ever!».

Det har vært et gjennomgående sukk både fra tillitsvalgte og staber at menighetene trenger flere frivillige medarbeidere. Det er et uttalt ønske å få til en god rekruttering og oppfølging av frivillige, gjennom avgrensede oppgaver og meningsfullt teamarbeid, både knyttet til trosopplæring, diakoni og gudstjenestearbeid.

Diakonien bæres av en jevn bønnepuls. Stille kirke i Varden, diakonenes lys-andakt på institusjoner og trosopplærernes enkle forbønnsamling på KFO åpner rommet for Guds kraft og nærvær.

Gudstjenesteliv

Når det gjelder gudstjenesteliv, har både St. Johannes og Varden et variert gudstjenestetilbud, der både høymessen og familiegudstjenesten har sin naturlige plass. Det er et mål i begge menighetene at gudstjenesten skal gjenspeile at dette fellesskapet er for alle døpte

I forbindelse med Gudstjenestereformen var begge menighetene inne i en konstruktiv, men krevende prosess med utprøving blant annet av forskjellig liturgisk musikk. Begge menighetene gir uttrykk for at man har funnet en tjenlig form på gudstjenestene, men at det fortsatt er potensiale for et tettere samarbeid. Her tenker jeg ikke bare på samarbeid og samkjøring når det gjelder gudstjenestetilbud, men også på muligheten for at liturgiene i de to menighetene kan bli mer like hverandre, slik at alle kan kjenne seg igjen i felles gudstjenester.

I Gudstjenestereformen ble det lagt vekt på tre kjerneverdier for alt gudstjenestearbeid.

For det første: Involvering

Det er viktig at mennesker i alle generasjoner og med ulike kulturer får være med å sette sitt preg på gudstjenestene. Dette gjelder hele bredden av gudstjenester, og ikke minst de gudstjenestene som er knyttet opp mot trosopplæringstiltak.

For det andre: Fleksibilitet

Det skal være rom for et mangfold av uttrykksformer, både når det gjelder muntlig formidling og sang og musikk. Dette opplever jeg i høyeste grad at menighetene på Storhaug ivaretar i sine gudstjenester.

For det tredje: Stedegengjøring

Det er viktig å ta den lokale konteksten på alvor og slik at gudstjenestene blir preget av lokalsamfunnet. Når det gjelder St. Johannes og Varden, tenker jeg det er en særlig utfordring å legge til rette for gudstjenester med uttrykksformer som gjenspeiler det kulturelle og etniske mangfold i bydelen.

Jeg har denne uken fått bekreftet at begge menighetene er opptatt av å vise gjestfrihet. Dette kommer ikke minst til uttrykk gjennom kirkecaffien. Her opplever mange å bli sett på en god måte. Samtidig er det en kontinuerlig utfordring å inkludere nye.

Misjonale kirke

Jeg har denne uken møtt to menigheter som i dobbel forstand har et misjonalt fokus, der man er opptatt av å være en misjonale kirke både lokalt og globalt.

Når det gjelder det lokale, er både St. Johannes og Varden bevisst på hva det vil si å være menigheter i en multikulturell bydel. Storhaug er den bydelen i Stavanger bispedømme med den prosentvis høyeste andel av innflyttere, hele 30%.

Her lever ulike kulturer og livssyn side om side, med de utfordringer og muligheter dette fører med seg.

Vi har på denne visitasen derfor hatt et tydelig fokus både på dialog og samarbeid. For meg har det vært viktig å understreke, både i møte med lærere på Storhaug og Nylund skoler og i møte med representanter for Johannes læringscenter, at vi som kirke har en relevant tverrkulturell kompetanse og at vi ønsker å samarbeide med andre aktører for å skape et godt oppvekstmiljø på Storhaug.

Samtidig er det, som det pekes på i forhåndsmeldingen, viktig å være tydelig til stede med vårt vitnesbyrd om Kristus. Menighetene her utfordrer oss som kirke, både på fellesrådsnivå og som bispedømme, til å se at den flerkulturelle bydelen trenger ekstra midler.

Men St. Johannes og Varden menigheter har også et globalt perspektiv. I begge menigheter er det en lang tradisjon og et levende engasjement for ytremisjon. Dette kommer til uttrykk både gjennom et levende foreningsarbeid og gjennom menighetenes misjonsprosjekter.

Når det gjelder misjonsprosjekter, har begge menigheter samarbeidsavtaler med Det Norske Misjonsselskap. Varden menighets misjonsprosjekt er knyttet til arbeid i Thailand og Laos og St. Johannes har prosjekt knyttet til Madagaskar.

En kontinuerlig utfordring når det gjelder misjonsprosjekter, er å integrere disse i de ulike arbeidsgrenene i menigheten, slik vi så Madagaskar bli presentert i KFO.

Avslutning

På Johannes Læringscenter torsdag morgen satte rektor og avdelingsledere ord på den utfordring Stavanger by står overfor i møte med det økende antall flyktninger. På Storhaug er Johannes Læringscenter en landsby som har alle generasjoner. Og flyktningene i alle aldre møtes av en høy faglig kompetanse, lang erfaring i kulturmøtet og dedikerte og engasjerte lærere og veiledere.

Vi gikk rett fra Læringscenteret på en pilegrimstur ledet av dyktige historiefortellere og Storhaugveteraner, Fred Blomgren og Terje Næsheim. Og med St. Johannes kirke som startpunkt og turens høydepunkt på Varden som slutt punkt, der vi avsluttet med bønn for bydelen, fikk vi underveis del i en historie der kirken har tatt ansvar i lokalsamfunnet og vært

en stemme for de stemmeløse, særlig for barna, lenge før det norske velferdssamfunnet var etablert.

Pave Frans har nylig gitt ut en bok med tittelen *Guds navn er barmhjertighet*. Der sier han (s. 112-113): *Kirkens oppgave i verden er ikke å fordømme, men å gjøre det mulig for menneskene å møte den inderlige kjærligheten som er Guds barmhjertighet. For at dette skal kunne skje – er vi nødt til å gå ut. Gå ut av kirkene og menighetene, gå ut og oppsøke menneskene der de lever, der de lider, der de håper.*

Jeg gjør pavens ord til mine etter møtet med en kirke som har våget å gå ut, og som ønsker å være en kilde til livsmot og håp i landsbyen for alle på Storhaug. Guds gode velsignelse følge dere i oppgavene som venter!

UTFORDRINGER TIL ST. JOHANNES OG VARDEN MENIGHETER

Når det gjelder utfordringer vil jeg trekke fram følgende:

Trosopplæring

- Det er viktig at hele menigheten eier trosopplæringen. Det er hele menighetens ansvar at barn og unge får tilbud om opplæring i kristen tro, både gjennom breddetiltak og kontinuerlige tiltak. Staben må gjennom sin tverrfaglighet bidra inn i trosopplæringen, slik at det blir mulig å gjennomføre en opptrapping.
- Det blir særlig viktig for menighetene å jobbe strategisk med frivillig medarbeiderskap i tiden fremover. Dersom trosopplæringsarbeidet skal kunne trappes opp og utvides, trenger en flere medarbeidere som kan være med å hjelpe til med ulike oppgaver.

Skole-kirke

- Jeg vil anbefale at det tas initiativ til faste treffpunkt der representanter for kirke og skole kan møtes for å sikre kvaliteten på samarbeidet og drøfte felles utfordringer.
- Jeg anbefaler menighetene å gjøre bruk av den kompetanse Stavanger Kirkelige Dialogsenter representerer i møte med skolene.

Diakoni

- Fortsette samarbeidet med aktører i bydelen slik at Storhaug blir en bydel der det er godt å bo og vokse opp. Kulturkvelden under visitasen la et godt grunnlag for videre samarbeid.
- En særlig utfordring er knyttet til å ta imot nye innbyggere, både urbane nordmenn og nye landsmenn.

- Strikkekafeen i St. Johannes kan få følge av flere tiltak, gjerne i samarbeid med Johannes Læringscenter.

Gudstjenesteliv

- Fortsette å arbeide for at gudstjenestefellesskapet er et sted der alle kan kjenne velkommen, uavhengig av kulturell bakgrunn og funksjonsevne.
- Vurdere muligheten for at liturgiene i de to menighetene kan bli mer like hverandre, slik at alle kjenner seg igjen i felles gudstjenester.